

Vsi športi bodo za otroke čisto zastoj in tudi zimskega veselja bodo imeli na pretek. Ljudje bodo takrat lahko delali led poleti in pozimi in ohranili po planinah blizu Ljubljane zmerom dovolj snega. Torej ne bo nihče stradal ne kepanja, ne sankanja, ne drsanja, ne smučkanja.

Igrali in veselili se bodo pa otroci tistih dob brez skrbi, zakaj nalog ne bodo imeli doma nič, in v šoli tudi nič križev in težav. Učitelji jim bodo znali vse tako lepo in zanimivo dopovedati, da jim bo šlo lahko v glavo. Same dobre rede bodo dobivali, in vse pošteno zaslužene. Le v višjih razredih bo en predmet, ki bo delal otrokom preglavice. Ta predmet se bo imenoval: KRIZA. — Dijaki kar ne bodo mogli razumeti, kaj je to, in kako je bilo mogoče, da so bili kdaj očetje brezposelni, če je bilo na svetu toliko dela nestorjenega. — Pa bodo učitelji konec leta dejali: »Saj je človek tudi lahko učen, srečen in pošten, če nič ne ve o krizi!« — In usmiljeno bodo dijakom še v tem predmetu dali dober red, da ne bodo spričevala skažena. Srečni časi!

Seveda bi nemara vsak rad vedel, kdaj se v Ljubljani začno!?

V mestnih bukvah je zapisano, da bodo dali palčki svoje zaklade takrat iz rok, ko bodo Ljubljaneci sklenili, da si postavijo novo mestno hišo, mogočno, krasno in vredno stare slave ljubljanskega mesta, ter na ta sklep pri priči tako globoko posegli v svoje žepce, da bo nova misel šinila v vse glave, da bodo lahko začele graditi vse brezdelne roke ter bodo tudi slikarji veseli pripravljali svoje barve in kiparji zastavili dleta in zavihteli kladiva.

Morda sklenete in storite tako vi, ki ste danes sami palčki, zakaj rod, ki zdaj gospodari, za velike stvari še ne kaže prave volje in moči.

Vinko Bitenc:

Pomladna pesem.

Lahni vetrovi od juga
so zapeli čez ravan
pesem svojo pomladansko,
zlatih, bajnolepih sanj.

In pobožali so cvetke:
»Sestrice, pomlad je tu!
Sonce vas z neba pozdravlja,
le pokonci, nič strahul!«

Prvi, ki so se zdramili,
zvončki, prebivalci trat,
kar takoj so oznanili:
»Res je, bliža se pomlad!«

Vse cvetlice na poljani
je prebudil zvončkov klic,
dvignile so se veselo:
»Klanjamo se, ljubi stric!«

In gozdovi starodavni
pokramljali med seboj
in zapeli so radostno
tih sprev pomladni svoj.

A med leskovim grmičjem
se je čudil črni kos:
»Pomlad tu? Za vse je praznik,
siromaček jaz — sem bos!«

Ivan Albrecht:

Pastirji si nagajajo.

Bibica Mojčica
pasla ovce,
bice¹ izgubila,
kam pojde po nje?

Šla bi na Hure,²
je Drava pred njo,
šla za Celovec,
če bi zmaja ne biló.

Bibica Mojca Taka pastirska
v gori zaspi, pesem je ta,
gorni mož³ ovce komur po godu ni
k njej napodi. naj jo kar ná!⁴

¹ Bica = ovčka, jagnje. ² Hure (= gore) = visoka planota ob Dravi. ³ Gorni mož = gozdni (divji) mož. ⁴ Ná = pusti.